

Arrest

nr. 346 715 van 18 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X. VAN BELLEGHEM
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van acht januari 2026 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X. VAN BELLEGHEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 20 februari 2025, op 25 juni 2025 en op 9 september 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 november 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese sjiiitische moslim te zijn, geboren op (...) 1998 in Karbala (Zuid-Irak). U groeide op in Karbala met uw ouders, drie broers en twee zussen. Uw ouders zijn ondertussen gescheiden en uw broers en zussen wonen bij uw moeder. U ging tot uw dertien jaar naar school en focuste zich hierna op het leren van haarknippen. In het begin kluste u bij in andere zaken, rond uw 21 jaar startte u uw eigen zaak. In 2021 besloot u zich ook in te werken in tatoeëren en uw kapperszaak werd dan ook tegelijkertijd een tattoozaak.

Rond uw negentien jaar leerde u een vrouw kennen op facebook met wie u later uw eerste seksuele ervaring had. U voelde direct op dit moment dat u dit liever met een man zou doen. Op zich baarde deze constatering u geen zorgen, het voelde eerder prettig naar uw ervaring. In uw kapperszaak werd het onderwerp homoseksualiteit ook soms aangesneden en u gelooft dat er meerdere klanten bij u ook homoseksueel waren.

Op een dag leerde u H. kennen. Hij was een klant in uw kapperszaak. U voelde aan de gesprekken en aan zijn gedragingen dat hij homoseksueel was en gaandeweg kreeg u gevoelens voor hem. Ergens in oktober 2022, een week nadat jullie jullie gevoelens voor elkaar opgebiecht hadden, kuste u hem voor de eerste keer in de kapperszaak.

Een week later vroeg hij u om bij hem een tattoo te zetten. Hij nodigde u hiervoor uit voor het avondeten bij hem thuis. Wanneer u hem begon te tatoeëren begonnen jullie weer te kussen, dit mondde uiteindelijk uit in seksuele betrekkingen. Net op dit moment kwam H. zijn broer thuis en betrapte hij jullie op heterdaad. Hij riep uit dat hij zijn wapen ging zoeken om jullie iets aan te doen en op dit moment vluchtte u weg uit het huis.

Eens thuis gekomen biechtte u alles op aan uw vader. Uw vader zei dat hij u ging vermoorden voor hetgeen u gedaan had. U nam wat spullen van thuis en vluchtte naar uw vriend M. De dag erna ging u opnieuw naar huis, nam u kledij en uw paspoort en vluchtte weer naar M. U verbleef vier dagen bij hem en regelde uw visum om weg te gaan uit Irak.

U hoorde sinds het gebeuren niets meer van H..

U verliet Irak op 24 oktober 2022. U vloog van Bagdad naar Istanbul. Vanaf hier ging u met de boot naar Griekenland en verder over land naar België. U vroeg hier internationale bescherming op 19 juni 2023.

Hier in België werkt u ook weer in een kapperszaak. U leerde daar een man kennen met wie u een relatie heeft. Tegelijkertijd heeft u ook nog af en toe seks met vrouwen, onder andere klanten die bij u hun haar laten knippen. U bent seksueel nog steeds aangetrokken ook tot vrouwen, dus beschrijft u zich eerder als biseksueel.

Ter staving van uw verzoek legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde homoseksueel te zijn. U stelde Irak verlaten te hebben nadat u en uw vriend H. betrappt werden terwijl jullie seks hadden. Niet enkel wou zijn broer – die jullie betrappt had- jullie iets aan doen, ook uw vader – aan wie u alles direct opgebiecht heeft – zou u hiervoor willen vermoorden.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Dient vooreerst opgemerkt te worden dat u geen enkel (identiteits-)document neerlegt. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs liet u achter in Irak (CGVS1, p. 7). Uw paspoort zou u afgegeven hebben aan smokkelaars in Griekenland. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u wel foto's te hebben van uw paspoort, maar u legde deze uiteindelijk niet neer. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud werd nogmaals gevraagd naar deze foto's gezien u eerder beweerde deze te hebben. U verklaarde tijdens het derde onderhoud dan weer geen foto's te hebben van uw paspoort (CGVS1, p. 5; CGVS3, p. 3). Het CGVS ontving ook tot op heden geen bijkomende bewijsstukken ter staving van uw identiteit.

Uw onvermogen uw paspoort voor te leggen doen dan ook ten zeerste vermoeden dat u uw paspoort moedwillig achterhoudt om zo bepaalde essentiële, in het paspoort vervatte, informatie te verbergen. Een paspoort is nochtans een essentieel document waarin, behalve iemand persoonsgegevens, ook informatie vervat zit aangaande het moment van vertrek, reisweg, eventuele verblijven elders en eventuele verblijfsstatus ginds. Zaken waarvan verondersteld kan worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Zo verklaarde u zelf al vroeger een paspoort te hebben gehad te hebben voor het geval u op reis zou gaan (CGVS3, p. 3). Uw bewering dat de smokkelaars dit document inhielden is bovendien dermate stereotiep dat

dit niet zonder meer door de Commissaris-generaal wordt aangenomen. Uw onvermogen dit document voor te leggen houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid.

Het mag daarenboven ook duidelijk zijn dat het feit dat de smokkelaars uw paspoort zouden ingehouden, voor zover dit al zou vaststaan – quod non – nog geenszins een verklaring kan bieden voor uw complete onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit voor te leggen. Immers, zo verklaarde u zelf dat uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs in Irak achterbleven (zie supra). Gezien u echter tot op heden in contact staat met uw familie, en er geen elementen werden aangebracht noch voorliggen waaruit kan blijken dat uw familie u niet zou willen helpen - ondanks dat u zichzelf dan wel tegensprak aangaande met wie u nog contact heeft en wanneer dit was, blijkt uit uw opeenvolgende verhalen wel duidelijk dat er op heden wel degelijk nog steeds contact is (zie infra) - is het dan ook geenszins ernstig dat u op heden niet het minste begin van bewijs ter staving van uw identiteit kan voorleggen. Uit niets blijkt overigens dat u uw familie ooit gevraagd heeft deze stukken, dan toch minstens in eerste instantie duidelijke foto's van deze documenten, over te maken. Gezien het aantonen van de identiteit een essentieel element is binnen de procedure om internationale bescherming én u geenszins in concreto aantoonde dat het voor totaal onmogelijk is een tastbaar en overtuigend begin van bewijs dienaangaande voor te leggen, mag het duidelijk zijn dat uw complete nalatigheid in deze verder afbreuk doet aan uw gehele geloofwaardigheid.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat er tegenstrijdigheden opgemerkt zijn tussen uw opeenvolgende verhalen.

Wat betreft de relatie met H. legde u ongerijmde verklaringen af over verschillende aspecten. De eerste keer dat u kuste met H. situeerde u bij uw eerste onderhoud vlak voor het moment dat jullie seks hadden bij hem thuis nadat u een tattoo bij hem geplaatsd had (CGVS1, p. 17). Bij het derde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u voor de eerste keer kuste met H. in de kapperszaak, dit gebeurde 's nachts wanneer de gordijnen van de zaak toe waren (CGVS3, p. 12).

Ook over het moment waarop jullie betrappt zijn, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u betrappt te zijn door de broer van H. midden in jullie sekspartij (CGVS vragenlijst, vraag 8). Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u ook dat u betrappt bent tijdens de daad (CGVS1, p. 16). Wanneer u tijdens het tweede onderhoud expliciet opnieuw gevraagd wordt wanneer jullie betrappt zijn, verklaarde u deze keer dat dit na de daad was dat de broer van H. jullie betrappt had. Jullie zouden naakt naast elkaar liggen en aan het knuffelen zijn (CGVS2, p. 6). Tijdens het derde onderhoud verklaarde u weer dat het tijdens de daad was dat jullie betrappt werden (CGVS3, p. 12).

Dit is niet ernstig temeer het hier feiten betreft die mee de kern uitmaken van uw relaas en uw beslissing uw land te verlaten.

Waar H. momenteel is kan u ook niet eenduidig uitleggen. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u sinds het moment dat jullie betrappt werden geen enkel contact meer te hebben met hem. U weet enkel dat hij naar een andere stad verhuisd is en daar een nieuw leven is begonnen (CGVS1, p. 17). Hoe u precies kan weten dat hij naar een andere stad is verhuisd wanneer u zagezegd geen contact met hem heeft gehad sinds het incident, is verder niet duidelijk. U verklaarde vervolgens tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u nog een keer contact met hem heeft gehad sinds het incident en dat u weet dat hij nog ergens in de regio aanwezig is (CGVS2, p. 12). Bij het laatste persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer geen enkel contact meer gehad te hebben en ook geen flauw benul heeft of hij überhaupt nog in Irak aanwezig is (CGVS3, p. 13).

Ook dit is geenszins ernstig en doet duidelijke vragen rijzen bij de waarachtigheid van het effectieve bestaan van H. en uw relatie met hem.

Over het contact dat u nog zou hebben met uw familie legde u ook inconsistente verklaringen af. Bij het eerste onderhoud verklaarde u met uw ouders, broers en zussen nog contact te hebben en ook nooit contact verloren te hebben. U verklaarde dan wel ruzie gehad te hebben met uw vader nadat u hem alles opbiechtte, in Servië zouden jullie nog eens gevideochat hebben (CGVS1, p. 9; p. 19). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u zes maand lang met niemand contact gehad te hebben en hierna enkel nog met uw moeder contact gehad te hebben (CGVS2, p. 5). Volgens uw verklaringen in het derde persoonlijk onderhoud heeft u enkel nog contact met uw moeder en broers en zussen. Uw vader zou u al vier maanden niet gehoord hebben (CGVS3, p. 3-4).

Het mag duidelijk zijn dat bovenstaande tegenstrijdigheden uw geloofwaardigheid ook niet ten goede komen.

Ook heeft u het CGVS niet kunnen overtuigen van uw seksuele oriëntatie.

Dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen omtrent uw seksuele geaardheid en de gewaarwording daarvan op verschillende punten vaag en tegenstrijdig zijn. Opmerkelijk is vooreerst dat u verklaarde niet te hebben moeten vechten tegen uw ontdekte gevoelens aangaande uw geaardheid. Toen u werd gevraagd naar de reden hiervoor, antwoordde u retorisch: "Waarom zou ik? Ik ben toch een vrij mens?" (CGVS3, p. 7). Deze houding staat in scherp contrast met uw verklaringen over de onmogelijke leefsituatie die personen met een homoseksuele of biseksuele oriëntatie in Irak zouden ondervinden. Dit wekt de indruk dat u onvoldoende inzicht vertoont in de zwaarte en maatschappelijke implicaties van een homoseksuele/biseksuele geaardheid in Irak, waar, volgens uw eigen verklaringen, een dergelijke oriëntatie met de dood kan worden bestraft. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud werd dieper ingegaan op de gewaarwording van uw seksuele oriëntatie. U verklaarde dat u uw homoseksualiteit zou hebben beseft op het moment dat u seksuele betrekkingen had met een meisje, waarbij u naar eigen zeggen helemaal geen gevoel kreeg. U dacht wel

meteen dat dit “leuker zou zijn met een man”, hetgeen u per direct overtuigde dat u homoseksueel zou zijn (CGVS3, p. 7). Verdere toelichting bij dit moment van bewustwording bleef uit; u gaf aan dat het “gewoon zo was”, zonder dat u hierbij blijk gaf van enige diepgang of innerlijke worsteling of vraagstelling. Waarom u na die ene keer per direct ook wist homoseksueel, dan wel biseksueel, te zijn was verder ook niet duidelijk. U beschreef het oppervlakkig als een vrij simpel gevoel van gelukkig zijn en u goed voelen (CGVS3, p. 7-8). Deze verklaringen laten een zekere vaagheid en oppervlakkigheid vermoeden in de wijze waarop u over uw gevoelens spreekt, wat bevreemding wekt gezien de context van een homofoob maatschappelijk klimaat zoals dat in Irak, waar doorgaans mag worden verwacht dat dergelijke gevoelens gepaard gaan met intensere reflectie en bewustwording alsook schuldgevoelens en angst (CGVS3, p. 8).

Ondanks uw bewering dat u tijdens uw eerste seksuele ervaring ooit, dit met een vrouw, direct beseftte dat u homoseksueel bent (zie supra), kwam in uw latere verklaringen naar voor dat u wel ook soms nog seksuele contacten heeft met vrouwen, dit tot op heden.

U werd vervolgens verder bevraagd over uw verklaringen dat u, ondanks uw beweerde homoseksuele oriëntatie, ook seksuele betrekkingen had met en aantrekking heeft tot vrouwen en dus eerder een biseksuele oriëntatie heeft. U verklaarde onder meer dat u in uw kapperszaak in Luik occasioneel vrouwelijke klanten mee neemt naar huis en er vervolgens seks mee heeft, “zolang ze maar interessant of proper zijn” (CGVS3, p. 13-14). Dient vooreerst benadrukt te worden dat u dienaangaande tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft. Aanvankelijk gaf u meermaals aan slechts één keer seksuele betrekkingen met een vrouw te hebben gehad in uw leven – namelijk die keer waarop u zich naar eigen zeggen bewust werd van uw aantrekking tot mannen – (CGVS1, p. 17; CGVS2, p. 13; CGVS3, p. 8) terwijl u op het einde van het derde persoonlijk onderhoud verklaarde reeds meermaals met andere vrouwen seksuele relaties te hebben gehad. Deze wijziging in uw verklaringen roept bijkomende vragen op omtrent de consistentie en geloofwaardigheid van uw relaas en uw beweerde geaardheid. Wat er ook van zij, wanneer u werd gevraagd of het voor u een verschil maakte met wie (man of vrouw) u seksuele betrekkingen had, gaf u te kennen dat dit niet het geval was, zolang ze maar interessant zijn (CGVS3, p. 15). Dit doet vermoeden dat uw seksuele contacten eerder impulsief en lichamelijk van aard zijn, zonder dat er sprake is van een duidelijke of bewuste voorkeur. U werd vervolgens geconfronteerd met de vaststelling dat uw seksuele gedragingen zowel mannen als vrouwen betroffen, en dat dit mogelijk eerder op lust dan op een geaardheid wees. Hierop antwoordde u desondanks altijd meer gevoelens te hebben voor mannen, dan voor vrouwen. U vervulde uw uitleg door te stellen dat een relatie met een man zonder dagdagelijkse problemen verloopt, er kan gerekend worden op deze persoon, hij stelt niet veel eisen en maakt niet elke dag problemen. Iets wat vrouwen daarentegen wel doen (CGVS3, p. 15). U stelde eerder ook al dat voor u het verschil in gevoelens voor mannen en vrouwen ligt in het feit dat vrouwen uw leven niet mogen controleren en zich vooral niet mogen moeien en u daarom een voorkeur heeft voor mannen (CGVS2, p. 13). Dit getuigt weer eerder van een rationele en praktische verklaring voor uw voorkeur voor mannen, waarbij u homoseksualiteit vooral benadert vanuit een relationele of sociale vergelijking tussen mannen en vrouwen, en niet als een intrinsiek gevoelde oriëntatie. U koppelt uw voorkeur bovendien aan het gemak en de afwezigheid van conflicten, en niet aan affectieve of emotionele aantrekking.

Deze elementen, in samenhang beschouwd met de eerder vermelde tegenstrijdigheden in uw verklaringen, roepen bijkomende twijfel op over de authenticiteit en diepgang van de door u gestelde seksuele oriëntatie.

Hoe dan ook doen ook volgende elementen eens te meer ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Zo blijken uw verklaringen over de wijze waarop u met uw homoseksuele of biseksuele gevoelens bent omgegaan ook niet te stroken met het beeld van iemand die zich bewust is van de risico's die hiermee in Irak gepaard gaan. U verklaarde dat u in uw kapperszaak openlijk gesprekken voerde met mannelijke klanten over homoseksualiteit. Gezien de precaire situatie voor LGBTQIA+ personen in Irak, waar homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk zwaar gestigmatiseerd wordt, wordt het maar weinig aannemelijk geacht dat er in uw kapperszaak openlijk gesprekken zouden hebben plaatsgevonden over seksuele geaardheid. U verklaarde dat er regelmatig klanten waren die over hun gevoelens of geaardheid spraken en dat er onderling vertrouwen bestond omdat “de kapper alle geheimen bij zich houdt”. U gaf aan dat dergelijke gesprekken plaatsvonden wanneer er slechts drie à vier personen aanwezig waren, en dat men de gesprekken staakte zodra er iemand anders binnenkwam. U voegde hieraan toe dat sommige klanten u vragen stelden als “is het goed of slecht om gevoelens te hebben voor mannen?”. Tevens verklaarde u dat het volgens u “beter is om verliefd te worden op een vrouw om geen problemen te krijgen, maar beter om verliefd te zijn op een gay omdat dat meer rust brengt omdat dat heimelijk is” (CGVS2, p. 8-9). Dit valt moeilijk te rijmen met de door u zelf geschetste maatschappelijke context, waarin openlijke of zelfs discrete gesprekken over homoseksualiteit aanzienlijke risico's zouden inhouden. De veronderstelling dat meerdere klanten u hun seksuele geaardheid zouden toevertrouwen enkel op basis van uw beroepsgeheim als kapper – overigens een loutere bewering waarrond geen enkele garantie bestaat –, wordt dan ook als weinig geloofwaardig beschouwd. In een omgeving waarin u stelt dat een dergelijke geaardheid tot vervolging kan leiden, is het hoogst onwaarschijnlijk dat verschillende personen zich herhaaldelijk en zonder enige waarborg van discretie over dit onderwerp zouden uitspreken in een publiek toegankelijke ruimte.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw laatste onderhoud H. in de zaak te hebben gekust. Als voorzorgsmaatregel gebeurde dit 's nachts en met de gordijnen toe (CGVS3, p. 12). Vervolgens gaf u aan seksuele betrekkingen

met hem te hebben gehad in diens ouderlijke woning, waar zowel zijn moeder als zijn broer woonachtig waren. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u enige voorzorgsmaatregel nam om ontdekking te vermijden. Als uitleg hiervoor verklaarde u zich veilig te voelen dus geen voorzorgsmaatregelen genomen te hebben (CGVS1, p. 20). Dat jullie bovendien n  t betrappt worden tijdens de daad door de broer van H. is minstens opvallend te noemen. Bovendien werd reeds supra gesteld dat u over dit specifieke moment tegenstrijdige verklaringen aflegde en er sowieso geen bewijswaarde kan gegeven worden aan uw blote beweringen van dit vermeende incident. Uit het gedrag dat u stelde in Irak kan totaal niet blijken dat u een risicobesef had wat strookt met uw verklaring dat het beleven van uw geaardheid in Irak u uw leven kon kosten. Des te meer daar dit zich allemaal afgespeeld heeft in de stad Karbala die volgens uw eigen verklaringen extra heilig en gelovig is (CGVS1, p. 20).

De roekeloosheid waarmee u in Irak zou omgesprongen zijn met uw gevoelens en uw relatie druist dan ook in tegen het door u geschetste beeld van de Iraakse maatschappij als sterk homofob en gevaarlijk voor personen met een homoseksuele/biseksuele geaardheid (CGVS1, p. 14; CGVS2, p. 5). Van iemand die stelt dat zijn leven ernstig bedreigd wordt omwille van zijn seksuele oriëntatie, mag worden verwacht dat er enige discretie gehanteerd wordt. De afwezigheid van dergelijke voorzichtigheid doet verder eens te meer twijfel rijzen over de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent uw geaardheid en de gestelde problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid.

Uw vage, niet doorleefde en incoherente verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele oriëntatie. Bijgevolg wordt ook de waarachtigheid van de feiten die u zou hebben meegemaakt onderuit gehaald. Dat geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenis die de aanleiding vormde voor uw beslissing Irak te verlaten, blijkt verder, naast de hierboven reeds aangehaalde flagrante ongerijmdheden, ook duidelijk uit volgende.

U verklaarde dat u onmiddellijk na het incident, waarbij u naar eigen zeggen betrappt werd tijdens seksuele betrekkingen met H., naar huis bent gevlucht en het voorval meteen aan uw vader hebt opgebiecht. Deze gedraging wordt als niet aannemelijk beschouwd, aangezien u zelf aangaf dat uw vader homoseksualiteit volstrekt afkeurde (CGVS3, p. 9). Het is derhalve opmerkelijk dat u in een situatie van vermeende doodsangst uitgerend voor hem, van wie u een aldus een harde reactie kon verwachten, zou verteld hebben wat er gebeurde. De vraag kan hier bovendien gesteld worden hoe u de mogelijkheid had dit aan uw vader te vertellen. Uw ouders waren immers al gescheiden en woonden niet meer samen. Zelf woonde u, met uw broers en zus, bij uw moeder (CGVS1, p. 8, CGVS2, p. 9 en CGVS3, p. 4). Dat uw vader aldus net bij u thuis, in het huis waar u met uw moeder woonde, zou geweest zijn wanneer u er aankwam nadat u H. zijn woning zou hebben ontvlucht, is wel heel toevallig. Waarom hij daar overigens zou geweest zijn is ook niet duidelijk. Dit terzijde, dan u zonder dralen aan hem zou opgebiecht hebben wat er gebeurde, wetende wat zijn houding is ten aanzien van homoseksualiteit, houdt geen steek. De door u aangehaalde motivatie – namelijk dat u uit respect en liefde voor uw vader open kaart wilde spelen (CGVS3, p. 8) – wordt eveneens als moeilijk te rijmen geacht met de door u gestelde dreiging. U stelde immers terzelfdertijd dat u bang bent van uw vader.

Uw gedrag voorafgaand aan uw vlucht staat voorts ook compleet haaks op uw beweerde vrees voor vervolging. U verklaarde dat u, nadat u gevlucht was naar uw huis waar u eveneens met de dood werd bedreigd door vader (CGVS3, p. 8), verder vluchtte naar een vriend, M. Dat u dan de dag nadien gewoon terugkeerde naar huis om wat spullen op te halen, druist compleet in tegen uw beweerde vrees. U stelde enerzijds dat u, bij een terugkeer naar huis, het risico liep uw vader tegen te komen. U had schrik van uw vader   n, naast de doodsb bedreigingen die hij eerder uitte ten aanzien van u, zou hij toen u hem alles opbiechtte ook reeds zijn wapen hebben bovengehaald (interview DVZ vraag 5 en CGVS3, p. 8). Dat u de uren wanneer hij sliep kende – uw vader zou de hele dag bij uw moeder thuis op u wachten en dan naar zijn eigen huis gaan om te slapen – en ook hulp zou gekregen hebben van uw moeder om uw spullen op te halen (CGVS2, p. 9), kan niet verklaren dat u, ingeval van een waarachtig relaas, dergelijke risico zou nemen. Immers, als u hulp kreeg van uw moeder valt geenszins te begrijpen waarom u naar huis zou zijn moeten terugkeren om uw spullen te halen. Dat u met uw moeder dan geen andere manier zou hebben kunnen bedenken om in het bezit te komen van uw reispas en spullen, één waarbij u zich niet opnieuw in de nabijheid van uw vader diende te begeven en het risico liep te worden gedood. Dat u wist welke uren uw vader sliep – ’s nachts keerde hij terug naar zijn huis – waarmee u impliceert dat u toen veilig kon terugkeren, is ook niet ernstig. Blijkt dat uw vaders woning op amper 2    3 meter van jullie woning zou gelegen zijn. Het risico dat uw vader u toch thuis zag komen, is immers niet onbestaande. Bovendien is het totaal niet duidelijk waarom uw vader, die al van bij het vernemen van het nieuws zijn wapen bovenhaalde, van wie u beweert dat hij u verweet dat u hem ten schande maakte   n ten aanzien van wie u de vreest uit dat hij u, van bij uw eventuele aankomst op de luchthaven en zodra hij u te pakken krijgt, zal vermoorden (zie supra + CGVS3, p. 16), hiertoe dan niet direct actie zou hebben ondernomen. De vaststelling tot slot dat u bij de DVZ enkel beweerde te vrezen door de familie van uw vriend te worden gedood, alsook met uw vader goed overeen te komen   n na uw vertrek uit Irak nog telefonisch contact onderhield met uw vader (CGVS3, p. 3 en 4), bevestigt voorts eens te meer dat aan uw beweerde vrees voor uw vader niet het minste geloof kan worden gehecht.

Daarbij komt dat u aangaf nog enkele dagen in Irak te zijn gebleven, tijdens dewelke u bovendien tweemaal naar huis bent teruggekeerd en bovendien een visum hebt geregeld. Voor het bekomen van een visum

diende u zich te verplaatsen en administratieve stappen te ondernemen, zonder dat er zich volgens uw verklaringen enig incident heeft voorgedaan (CGVS1, p. 20). Hoewel u stelde dat uw vader mogelijk de stam had ingelicht, blijkt nergens dat u tijdens deze periode werd opgespoord of bedreigd (CGVS2, p. 7). Uit wat voorafgaat dient dan ook besloten te worden dat aan uw beweerde geaardheid en de problemen die u zou hebben gehad geen enkel geloof kan worden gehecht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondig onderzoek van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van en de strijd tegen Islamitische Staat (IS), en sinds de zomer van 2020 door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_05_EUAA_COI_Report_Iraq_Security_Situation.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet bijgevolg niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Zuid-Irak omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw regio van herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Al-Karbala te worden beoordeeld.

Volgens de beschikbare informatie hebben de Iraakse autoriteiten de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn in alle provincies aanwezig. De stammencultuur is sterk verankerd in de zuidelijke provincies van Irak. Lokale clans spelen dan ook een belangrijke rol in alle aspecten van de samenleving in Zuid-Irak. Met uitzondering van het noorden van de provincie Babil werden de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks getroffen door het offensief van Islamitische Staat in juni 2014 in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden niettemin veel jongeren om tegen IS te vechten in de centraal-iraakse provincies. Van zijn kant heeft IS

verschillende operaties uitgevoerd in de zuidelijke provincies van het land. Zelfs na de militaire overwinning op IS blijven de PMF sterk aanwezig in het zuiden van het land.

IS is vrijwel afwezig in heel Zuid-Irak. Zijn activiteiten beperken zich grotendeels tot het noorden van de provincie Babil en slechts een klein aantal veiligheidsincidenten kan aan de organisatie worden toegeschreven. Deze incidenten vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr) in het noorden van de provincie Babil. Ze zijn gericht tegen de PMF en ISF, die op hun beurt regelmatig efficiënte operaties uitvoeren om de activiteiten van IS te ondermijnen. Nadat de stad in 2014 werd heroverd op IS werd de soennitische bevolking verdreven door sjjiitische milities. De sjjiitische milities die Jurf al-Nasr controleren, hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. Bijgevolg kan de soennitische bevolking uit de stad nog altijd niet terugkeren.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal of crimineel van aard. Het gaat met name om geschillen tussen of binnen stammen, druggerelateerde criminaliteit en geweld als gevolg van eerwraak. De Iraakse autoriteiten hebben een joint operation command opgezet om het geweld van stammen en milities in te dammen. Hoewel de autoriteiten hierbij op moeilijkheden stuiten, blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld van de sjjiitische milities in het zuiden van Irak is vooral doelgericht. Sjjiitische milities zijn ook betrokken bij smokkel en andere criminele praktijken. Iedereen die hen in de weg staat, wordt bedreigd en geïntimideerd. Omdat de autoriteiten de betrokkenheid van de milities bij dergelijke zaken niet durven te onderzoeken, wordt het geweld soms tribaal genoemd.

In Zuid-Irak worden er ook regelmatig aanslagen met IED's (improvised explosive devices) en raketten gepleegd op konvoien van de internationale coalitie. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Over het algemeen vallen er geen burgerslachtoffers. Amerikaanse strijdkrachten voeren ook aanvallen uit op door Iran gesteunde milities.

Sommige steden zoals Najaf en Karbala zijn echter bijzonder veilig. Sommige religieuze vieringen Grote bedevaarten in 2024 trokken miljoenen deelnemers en veroorzaakten geen slachtoffersverliepen vrijwel zonder incident, hoewel er in augustus 2024 tijdens een viering een schietpartij was plaatsvond tussen de ISF en PMF bij aan een controlepost.

Over het algemeen bleef het totale aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers in Zuid-Irak laag in de periode van 1 januari 2024 tot 31 mei 2025. In totaal waren er in de verschillende provincies die samen "ZuidIrak" vormen ongeveer 521 veiligheidsincidenten, wat neerkomt op een gemiddelde van ongeveer 3 incidenten per provincie per maand.

Sinds 2011 zijn er regelmatig betogingen in de zuidelijke provincies van Irak. Deze betogingen richten zich op het gebrek aan werk, de corruptie, de slechte kwaliteit van de openbare diensten en de problemen met de watervoorziening in het zuiden van Irak. Net als in Bagdad vonden er sinds 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies massale betogingen tegen de regering plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageerden op een gewelddadige en disproportionele manier op deze betogingen, soms met dodelijke gevolgen.

De uitbraak van de COVID-19-pandemie in maart 2020 en de terugtrekking van de steun van de sadristen riepen de betogingen tijdelijk een halt toe maar deze werden in 2020 op kleinere schaal hervat. In 2022 en gedurende 2023 vonden er ook (soms gewelddadige) protestacties plaats in verschillende steden in het Zuid-Irak. Hoewel bij deze betogingen regelmatig gewonden vielen, was het aantal geregistreerde doden zeer laag. Ook los van betogingen kunnen actievoerders en activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Het geweld dat in de context van de betogingen wordt gepleegd, is echter doelgericht en maakt geen deel uit van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidstoestand in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou vormen.

In de "Country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de provincie Al-Karbala een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn

In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de Commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor de burgers van provincie Al-Karbala geen reëel risico bestaat, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Al-Karbala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Karbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Karbala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 5 februari 2026 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 21 februari 2026 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van het dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Verzoeker wijst doorheen zijn verzoekschrift op de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook op de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Vooreerst wordt erop gewezen dat aan huidig verzoekschrift een kopie van verzoekers paspoort wordt bijgevoegd waarmee zijn identiteit, nationaliteit en reisweg wordt gestaafd. Er wordt in het

verzoekschrift in dit verband aangehaald dat verzoeker, die tijdens de asielprocedure niet werd bijgestaan door een raadsman, zijn paspoort niet eerder heeft willen afgeven uit vrees voor terugleiding naar zijn herkomstland. Daarna is hij vergeten in te gaan op verweerders vraag om een foto van zijn paspoort door te sturen, aldus verzoeker.

Wat betreft de door verweerder aangehaalde tegenstrijdigheden, meent verzoeker dat deze te wijten zijn aan gebrekking tolkwerk.

Verzoeker volhardt voorts met verwijzing naar algemene landeninformatie en rechtspraak in zijn minstens biseksuele geaardheid en benadrukt hierbij nog steeds zoekende te zijn.

Tot slot wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Irak en wordt het gebrek aan een intern vluchtalternatief aangestipt.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende relevante inventaris waarvan de stukken eveneens worden toegevoegd:

“2. Kopie paspoort van verzoeker

3. Openbare bronnen

a. HUMAN RIGHTS WATCH, *Everyone wants me dead*, 2022, 13-26, https://www.hrw.org/sites/default/files/media_2022/03/irag_lgbt0322_web_O.pdf

b. X., *Country policy and information note: sexual orientation and gender identity and expression, Iraq*, July 2025 (accessible), November 2025, <https://www.gov.uk/government/publications/irag-country-policy-and-information-notes/countrv-policy-and-information-note-sexual-orientation-and-gender-identity-and-expression-iraq-july-2025-accessible>

c. EUAA, Iraq. *Country Focus*. Luxemburg, Publications Office of the European Union, oktober 2025, 110-111

d. Reisadvies Buitenlandse Zaken

e. CGVS, COI FOCUS IRAK *veiligheidsincidenten in de Koerdische arena Regio (AAR)*, CE DOCA, 28 september 2023. https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapport_RvS_4_februari_1999_nr_78.536_RvV_13_oktober_2021_nr_262.192_cus_irak_veiligheidsincidenteninidekoerdische_autonome_regio_ka_2023057:28.pdf

4. Beslissing voorzitter BJB

5. Geciteerde rechtspraak

a. RvS 4 februari 1999, nr. 78.536

b. RvS 13 oktober 2021, nr. 262.192

c. . UNHCR, *Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*, 23 december d. . oifo 2004, <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>, § 11.

d. RvS 23 februari 1996, nr. 58.328

e. HvJ 7 november 2013, *Minister voor Immigratie en Asiel / X. v. Minister voor Immigratie en Asiel*, ECLI:EU:C:2013:720

f. RvV 9 oktober 2019, nr. 227.254

g. UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 23 oktober 2012, www.refworld.org/docid/50348afc2.html, 863 (iii)

h. J. RENKENS, “Kunt u dat moment eens beschrijven? Een analyse van de interviewmethode van de IND in Lhbt-zaken”, A&MR 2018, afl. 2, 54.

i. VLUCHTELINGENWERK VLAANDEREN, *Internationale bescherming van holebi's in België. Aanbevelingen en tips voor een beter verloop van de asielprocedure*, Brussel, Vluchtelingenwerk Vlaanderen, 2020, 33.

j. EHRM 2 oktober 2012, *Singh e.a. v. België*, ECLI:CE:ECHR:2012:1002JUD003321011

k. HvJ 22 november 2012, *M. v. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland. Attorney General*, ECLI:EU:C:2012:744

l. UNHCR, *Beyond proof. credibility assessment in EU Asylum Systems*, UNHCR, Brussel, 2013, 160. m. HvJ 20 januari 2021, nr. C 255/19;

n. RvV 26 maart 2021, nr. 251.704.

o. RvV 4 mei 2021, nr. 253.968

p. RvV 4 juni 2021, nr. 255.609.

q. HvJ 17 februari 2009, *Meki Elgafaji & Noor Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, ECLI:EU:C:2009:94

r. HvJ 30 januari 2014, nr. C-285/12. *Aboubacar Diakité v. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, ECLI:EU:C:2014:39

s. RvV 20 december 2017, nr. 195.228

t. RvV 23 augustus 2021, nr. 259.485”.

3.2.2. Verweerder legt op 29 april een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet met een update van de landeninformatie met verwijzing naar de weblink van de geraadpleegde bronnen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker koestert bij een terugkeer naar Irak een vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele contacten en minstens biseksuele geaardheid.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat volgende bevindingen afbreuk doen aan verzoekers algehele geloofwaardigheid:

“Dient vooreerst opgemerkt te worden dat u geen enkel (identiteits-)document neerlegt. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs liet u achter in Irak (CGVS1, p. 7). Uw paspoort zou u afgegeven hebben aan smokkelaars in Griekenland. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u wel foto's te hebben van uw paspoort, maar u legde deze uiteindelijk niet neer. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud werd nogmaals gevraagd naar deze foto's gezien u eerder beweerde deze te hebben. U verklaarde tijdens het derde onderhoud dan weer geen foto's te hebben van uw paspoort (CGVS1, p. 5; CGVS3, p. 3). Het CGVS ontving ook tot op heden geen bijkomende bewijsstukken ter staving van uw identiteit.

Uw onvermogen uw paspoort voor te leggen doet dan ook ten zeerste vermoeden dat u uw paspoort moedwillig achterhoudt om zo bepaalde essentiële, in het paspoort vervatte, informatie te verbergen. Een paspoort is nochtans een essentieel document waarin, behalve iemand persoonsgegevens, ook informatie vervat zit aangaande het moment van vertrek, reisweg, eventuele verblijven elders en eventuele verblijfsstatus ginds. Zaken waarvan verondersteld kan worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Zo verklaarde u zelf al vroeger een paspoort te hebben gehad te hebben voor het geval u op reis zou gaan (CGVS3, p. 3). Uw bewering dat de smokkelaars dit document inhielden is bovendien dermate stereotiep dat dit niet zonder meer door de Commissaris-generaal wordt aangenomen. Uw onvermogen dit document voor te leggen houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid.

Het mag daarenboven ook duidelijk zijn dat het feit dat de smokkelaars uw paspoort zouden ingehouden, voor zover dit al zou vaststaan – quod non – nog geenszins een verklaring kan bieden voor uw complete onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit voor te leggen. Immers, zo verklaarde u zelf dat uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs in Irak achterbleven (zie supra). Gezien u

echter tot op heden in contact staat met uw familie, en er geen elementen werden aangebracht noch voorliggen waaruit kan blijken dat uw familie u niet zou willen helpen - ondanks dat u zichzelf dan wel tegenspraak aangaande met wie u nog contact heeft en wanneer dit was, blijkt uit uw opeenvolgende gehoren wel duidelijk dat er op heden wel degelijk nog steeds contact is (zie infra) - is het dan ook geenszins ernstig dat u op heden niet het minste begin van bewijs ter staving van uw identiteit kan voorleggen. Uit niets blijkt overigens dat u uw familie ooit gevraagd heeft deze stukken, dan toch minstens in eerste instantie duidelijke foto's van deze documenten, over te maken. Gezien het aantonen van de identiteit een essentieel element is binnen de procedure om internationale bescherming én u geenszins in concreto aantoon dat het voor totaal onmogelijk is een tastbaar en overtuigend begin van bewijs dienaangaande voor te leggen, mag het duidelijk zijn dat uw complete nalatigheid in deze verder afbreuk doet aan uw gehele geloofwaardigheid."

Verzoeker stelt in dit verband aan zijn huidig verzoekschrift een kopie van zijn paspoort te hebben bijgevoegd waarmee zijn identiteit, nationaliteit en reisweg wordt gestaafd. Er wordt in het verzoekschrift uitgelegd dat verzoeker, die tijdens de asielprocedure niet werd bijgestaan door een raadsman, zijn paspoort niet eerder heeft willen afgeven uit vrees voor terugleiding naar zijn herkomstland. Daarna is hij vergeten in te gaan op verweerders vraag om een foto van zijn paspoort door te sturen, aldus verzoeker.

Verzoeker slaagt er met zijn post factum betoog en de toevoeging aan het verzoekschrift van een loutere kopie van zijn paspoort geenszins in zijn aangetaste algehele geloofwaardigheid te verschonen.

De Raad merkt allereerst op dat in casu verzoekers Iraakse nationaliteit niet wordt betwist doch met reden wordt overwogen dat verzoeker tijdens de administratieve procedure geen enkel (identiteits-) document heeft neergelegd. Daarbij wordt terecht opgemerkt dat verzoeker geen consistente en aannemelijke verklaringen aflegde over het ontbreken van zijn paspoort of enig begin van bewijs ter staving van zijn identiteit noch afdoende inspanningen hiertoe aantoonde te meer gelet op de contacten met zijn familie in Irak.

De Raad wijst hierbij op de in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht die inhoudt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaronder met betrekking tot zijn identiteit, reisroute en asielrelaas, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de cumulatieve voorwaarden is voldaan zoals opgesomd in deze bepaling. De commissaris-generaal moet aldus niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen.

De bewijslast rust dus in beginsel bij verzoeker zelf, van wie wordt verwacht dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt.

De Raad moet in casu vaststellen dat verzoekers uitleg in het verzoekschrift omtrent het ontbreken van documentair bewijs niet in lijn ligt met zijn eerdere verklaringen doorheen zijn liefst drie onderhouden en zijn post factum betoog aangaande het gebrek aan bijstand van een advocaat en zijn angst teruggeleid te worden geen afbreuk kan doen aan de op hem rustende samenwerkingsplicht, te meer hij reeds vanaf het begin werd gewezen op het belang van het neerleggen van documenten (Vragenlijst van 18 augustus 2023, punt 1. Voorafgaand advies).

Hoe dan ook moet de Raad verder opmerken dat verzoeker thans, daargelaten het laattijdig karakter hiervan, slechts een onvertaalde kopie van de eerste pagina van zijn paspoort bijbrengt en dus in gebreke blijft zijn originele, authentieke en volledig paspoort bij te brengen.

Aan een loutere - daarenboven onvertaalde - kopie kan echter geen afdoende bewijswaarde worden gehecht gezien de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden. Bovendien slaagt verzoeker er in tegenstelling tot wat hij voorhoudt geenszins in met dergelijke onvertaalde kopie van slechts de eerste pagina van zijn paspoort zicht te bieden op zijn reisweg.

Er wordt hierbij ten slotte nog aangestipt dat de Raad de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mag onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

3.3.4.3. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing met reden gewezen op de tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende onderhouden:

"Wat betreft de relatie met H. legde u ongerijmde verklaringen af over verschillende aspecten. De eerste keer dat u kuste met H. situeerde u bij uw eerste onderhoud vlak voor het moment dat jullie seks hadden bij hem thuis nadat u een tattoo bij hem geplaatst had (CGVS1, p. 17). Bij het derde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u voor de eerste keer kuste met H. in de kapperszaak, dit gebeurde 's nachts wanneer de gordijnen van de zaak toe waren (CGVS3, p. 12).

Ook over het moment waarop jullie betrapt zijn, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u betrapt te zijn door de broer van H. midden in jullie sekspartij

(CGVS vragenlijst, vraag 8). Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u ook dat u betraapt bent tijdens de daad (CGVS1, p. 16). Wanneer u tijdens het tweede onderhoud expliciet opnieuw gevraagd wordt wanneer jullie betraapt zijn, verklaarde u deze keer dat dit na de daad was dat de broer van H. jullie betraapt had. Jullie zouden naakt naast elkaar liggen en aan het knuffelen zijn (CGVS2, p. 6). Tijdens het derde onderhoud verklaarde u weer dat het tijdens de daad was dat jullie betraapt werden (CGVS3, p. 12).

Dit is niet ernstig temeer het hier feiten betreft die mee dé kern uitmaken van uw relaas en uw beslissing uw land te verlaten.

Waar H. momenteel is kan u ook niet eenduidig uitleggen. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u sinds het moment dat jullie betraapt werden geen enkel contact meer te hebben met hem. U weet enkel dat hij naar een andere stad verhuisd is en daar een nieuw leven is begonnen (CGVS1, p. 17). Hoe u precies kan weten dat hij naar een andere stad is verhuisd wanneer u zagezegd geen contact met hem heeft gehad sinds het incident, is verder niet duidelijk. U verklaarde vervolgens tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u nog een keer contact met hem heeft gehad sinds het incident en dat u weet dat hij nog ergens in de regio aanwezig is (CGVS2, p. 12). Bij het laatste persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer geen enkel contact meer gehad te hebben en ook geen flauw benul heeft of hij überhaupt nog in Irak aanwezig is (CGVS3, p. 13).

Ook dit is geenszins ernstig en doet duidelijke vragen rijzen bij de waarachtigheid van het effectieve bestaan van H. en uw relatie met hem.

Over het contact dat u nog zou hebben met uw familie legde u ook inconsistente verklaringen af. Bij het eerste onderhoud verklaarde u met uw ouders, broers en zussen nog contact te hebben en ook nooit contact verloren te hebben. U verklaarde dan wel ruzie gehad te hebben met uw vader nadat u hem alles opbiechtte, in Servië zouden jullie nog eens gevideochat hebben (CGVS1, p. 9; p. 19). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u zes maand lang met niemand contact gehad te hebben en hierna enkel nog met uw moeder contact gehad te hebben (CGVS2, p. 5). Volgens uw verklaringen in het derde persoonlijk onderhoud heeft u enkel nog contact met uw moeder en broers en zussen. Uw vader zou u al vier maanden niet gehoord hebben (CGVS3, p. 3-4).

Het mag duidelijk zijn dat bovenstaande tegenstrijdigheden uw geloofwaardigheid ook niet ten goede komen."

Inzake verzoekers seksuele oriëntatie en de aangehaalde problemen wordt terdege gemotiveerd dat deze niet kunnen overtuigen:

"Dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen omtrent uw seksuele geaardheid en de gewaarwording daarvan op verschillende punten vaag en tegenstrijdig zijn. Opmerkelijk is vooreerst dat u verklaarde niet te hebben moeten vechten tegen uw ontdekte gevoelens aangaande uw geaardheid. Toen u werd gevraagd naar de reden hiervoor, antwoordde u retorisch: "Waarom zou ik? Ik ben toch een vrij mens?" (CGVS3, p. 7). Deze houding staat in scherp contrast met uw verklaringen over de onmogelijke leefsituatie die personen met een homoseksuele of biseksuele oriëntatie in Irak zouden ondervinden. Dit wekt de indruk dat u onvoldoende inzicht vertoont in de zwaarte en maatschappelijke implicaties van een homoseksuele/biseksuele geaardheid in Irak, waar, volgens uw eigen verklaringen, een dergelijke oriëntatie met de dood kan worden bestraft. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud werd dieper ingegaan op de gewaarwording van uw seksuele oriëntatie. U verklaarde dat u uw homoseksualiteit zou hebben beseft op het moment dat u seksuele betrekkingen had met een meisje, waarbij u naar eigen zeggen helemaal geen gevoel kreeg. U dacht wel meteen dat dit "leuker zou zijn met een man", hetgeen u per direct overtuigde dat u homoseksueel zou zijn (CGVS3, p. 7). Verdere toelichting bij dit moment van bewustwording bleef uit; u gaf aan dat het "gewoon zo was", zonder dat u hierbij blijkt gaf van enige diepgang of innerlijke worsteling of vraagstelling. Waarom u na die ene keer per direct ook wist homoseksueel, dan wel biseksueel, te zijn was verder ook niet duidelijk. U beschreef het oppervlakkig als een vrij simpel gevoel van gelukkig zijn en u goed voelen (CGVS3, p. 7-8). Deze verklaringen laten een zekere vaagheid en oppervlakkigheid vermoeden in de wijze waarop u over uw gevoelens spreekt, wat bevreemding wekt gezien de context van een homofob maatschappelijk klimaat zoals dat in Irak, waar doorgaans mag worden verwacht dat dergelijke gevoelens gepaard gaan met intensere reflectie en bewustwording alsook schuldgevoelens en angst (CGVS3, p. 8).

Ondanks uw bewering dat u tijdens uw eerste seksuele ervaring ooit, dit met een vrouw, direct besepte dat u homoseksueel bent (zie supra), kwam in uw latere verklaringen naar voor dat u wel ook soms nog seksuele contacten heeft met vrouwen, dit tot op heden.

U werd vervolgens verder bevraagd over uw verklaringen dat u, ondanks uw beweerde homoseksuele oriëntatie, ook seksuele betrekkingen had met en aantrekking heeft tot vrouwen en dus eerder een biseksuele oriëntatie heeft. U verklaarde onder meer dat u in uw kapperszaak in Luik occasioneel vrouwelijke klanten mee neemt naar huis en er vervolgens seks mee heeft, "zolang ze maar interessant of proper zijn" (CGVS3, p. 13-14). Dient vooreerst benadrukt te worden dat u dienaangaande tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft. Aanvankelijk gaf u meermaals aan slechts één keer seksuele betrekkingen met een vrouw te hebben gehad in uw leven – namelijk die keer waarop u zich naar eigen zeggen bewust werd van uw aantrekking tot mannen – (CGVS1, p. 17; CGVS2, p. 13; CGVS3, p. 8) terwijl u op het einde van het derde persoonlijk onderhoud verklaarde reeds meermaals met andere vrouwen seksuele relaties te hebben gehad. Deze wijziging in uw verklaringen roept bijkomende vragen op omtrent de consistentie en geloofwaardigheid van uw relaas en uw beweerde geaardheid. Wat er ook van zij, wanneer u werd gevraagd of het voor u een

verschil maakte met wie (man of vrouw) u seksuele betrekkingen had, gaf u te kennen dat dit niet het geval was, zolang ze maar interessant zijn (CGVS3, p. 15). Dit doet vermoeden dat uw seksuele contacten eerder impulsief en lichamelijk van aard zijn, zonder dat er sprake is van een duidelijke of bewuste voorkeur. U werd vervolgens geconfronteerd met de vaststelling dat uw seksuele gedragingen zowel mannen als vrouwen betroffen, en dat dit mogelijk eerder op lust dan op een geaardheid wees. Hierop antwoordde u desondanks altijd meer gevoelens te hebben voor mannen, dan voor vrouwen. U vervolledigde uw uitleg door te stellen dat een relatie met een man zonder dagdagelijkse problemen verloopt, er kan gerekend worden op deze persoon, hij stelt niet veel eisen en maakt niet elke dag problemen. Iets wat vrouwen daarentegen wel doen (CGVS3, p. 15). U stelde eerder ook al dat voor u het verschil in gevoelens voor mannen en vrouwen ligt in het feit dat vrouwen uw leven niet mogen controleren en zich vooral niet mogen moeien en u daarom een voorkeur heeft voor mannen (CGVS2, p. 13). Dit getuigt weer eerder van een rationele en praktische verklaring voor uw voorkeur voor mannen, waarbij u homoseksualiteit vooral benadert vanuit een relationele of sociale vergelijking tussen mannen en vrouwen, en niet als een intrinsiek gevoelde oriëntatie. U koppelt uw voorkeur bovendien aan het gemak en de afwezigheid van conflicten, en niet aan affectieve of emotionele aantrekking.

Deze elementen, in samenhang beschouwd met de eerder vermelde tegenstrijdigheden in uw verklaringen, roepen bijkomende twijfel op over de authenticiteit en diepgang van de door u gestelde seksuele oriëntatie.

Hoe dan ook doen ook volgende elementen eens te meer ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Zo blijken uw verklaringen over de wijze waarop u met uw homoseksuele of biseksuele gevoelens bent omgegaan ook niet te stroken met het beeld van iemand die zich bewust is van de risico's die hiermee in Irak gepaard gaan. U verklaarde dat u in uw kapperszaak openlijk gesprekken voerde met mannelijke klanten over homoseksualiteit. Gezien de precaire situatie voor LGBTQIA+ personen in Irak, waar homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk zwaar gestigmatiseerd wordt, wordt het maar weinig aannemelijk geacht dat er in uw kapperszaak openlijk gesprekken zouden hebben plaatsgevonden over seksuele geaardheid. U verklaarde dat er regelmatig klanten waren die over hun gevoelens of geaardheid spraken en dat er onderling vertrouwen bestond omdat "de kapper alle geheimen bij zich houdt". U gaf aan dat dergelijke gesprekken plaatsvonden wanneer er slechts drie à vier personen aanwezig waren, en dat men de gesprekken staakte zodra er iemand anders binnenkwam. U voegde hieraan toe dat sommige klanten u vragen stelden als "is het goed of slecht om gevoelens te hebben voor mannen?". Tevens verklaarde u dat het volgens u "beter is om verliefd te worden op een vrouw om geen problemen te krijgen, maar beter om verliefd te zijn op een gay omdat dat meer rust brengt omdat dat heimelijk is" (CGVS2, p. 8-9). Dit valt moeilijk te rijmen met de door u zelf geschetste maatschappelijke context, waarin openlijke of zelfs discrete gesprekken over homoseksualiteit aanzienlijke risico's zouden inhouden. De veronderstelling dat meerdere klanten u hun seksuele geaardheid zouden toevertrouwen enkel op basis van uw beroepsgeheim als kapper – overigens een loutere bewering waarrond geen enkele garantie bestaat -, wordt dan ook als weinig geloofwaardig beschouwd. In een omgeving waarin u stelt dat een dergelijke geaardheid tot vervolging kan leiden, is het hoogst onwaarschijnlijk dat verschillende personen zich herhaaldelijk en zonder enige waarborg van discretie over dit onderwerp zouden uitspreken in een publiek toegankelijke ruimte.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw laatste onderhoud H. in de zaak te hebben gekust. Als voorzorgsmaatregel gebeurde dit 's nachts en met de gordijnen toe (CGVS3, p. 12). Vervolgens gaf u aan seksuele betrekkingen met hem te hebben gehad in diens ouderlijke woning, waar zowel zijn moeder als zijn broer woonachtig waren. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u enige voorzorgsmaatregel nam om ontdekking te vermijden. Als uitleg hiervoor verklaarde u zich veilig te voelen dus geen voorzorgsmaatregelen genomen te hebben (CGVS1, p. 20). Dat jullie bovendien nèt betrappt worden tijdens de daad door de broer van H. is minstens opvallend te noemen. Bovendien werd reeds supra gesteld dat u over dit specifieke moment tegenstrijdige verklaringen aflegde en er sowieso geen bewijswaarde kan gegeven worden aan uw blote beweringen van dit vermeende incident. Uit het gedrag dat u stelde in Irak kan totaal niet blijken dat u een risicobesef had wat strookt met uw verklaring dat het beleven van uw geaardheid in Irak u uw leven kon kosten. Des te meer daar dit zich allemaal afgespeeld heeft in de stad Karbala die volgens uw eigen verklaringen extra heilig en gelovig is (CGVS1, p. 20).

De roekeloosheid waarmee u in Irak zou omgesprongen zijn met uw gevoelens en uw relatie druist dan ook in tegen het door u geschetste beeld van de Iraakse maatschappij als sterk homofob en gevaarlijk voor personen met een homoseksuele/biseksuele geaardheid (CGVS1, p. 14; CGVS2, p. 5). Van iemand die stelt dat zijn leven ernstig bedreigd wordt omwille van zijn seksuele oriëntatie, mag worden verwacht dat er enige discretie gehanteerd wordt. De afwezigheid van dergelijke voorzichtigheid doet verder eens te meer twijfel rijzen over de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent uw geaardheid en de gestelde problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid.

Uw vage, niet doorleefde en incoherente verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele oriëntatie. Bijgevolg wordt ook de waarachtigheid van de feiten die u zou hebben meegemaakt onderuit gehaald. Dat geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenis die de aanleiding vormde voor uw beslissing Irak te verlaten, blijkt verder, naast de hierboven reeds aangehaalde flagrante ongerijmdheden, ook duidelijk uit volgende.

U verklaarde dat u onmiddellijk na het incident, waarbij u naar eigen zeggen betrappt werd tijdens seksuele betrekkingen met H., naar huis bent gevlucht en het voorval meteen aan uw vader hebt opgebiecht. Deze gedraging wordt als niet aannemelijk beschouwd, aangezien u zelf aangaf dat uw vader homoseksualiteit volstrekt afkeurde (CGVS3, p. 9). Het is derhalve opmerkelijk dat u in een situatie van vermeende doodsangst uitgerekend voor hem, van wie u een aldus een harde reactie kon verwachten, zou verteld hebben wat er gebeurde. De vraag kan hier bovendien gesteld worden hoe u de mogelijkheid had dit aan uw vader te vertellen. Uw ouders waren immers al gescheiden en woonden niet meer samen. Zelf woonde u, met uw broers en zus, bij uw moeder (CGVS1, p. 8, CGVS2, p. 9 en CGVS3, p. 4). Dat uw vader aldus net bij u thuis, in het huis waar u met uw moeder woonde, zou geweest zijn wanneer u er aankwam nadat u H. zijn woning zou hebben ontvlucht, is wel heel toevallig. Waarom hij daar overigens zou geweest zijn is ook niet duidelijk. Dit terzijde, dan u zonder dralen aan hem zou opgebiecht hebben wat er gebeurde, wetende wat zijn houding is ten aanzien van homoseksualiteit, houdt geen steek. De door u aangehaalde motivatie – namelijk dat u uit respect en liefde voor uw vader open kaart wilde spelen (CGVS3, p. 8) – wordt eveneens als moeilijk te rijmen geacht met de door u gestelde dreiging. U stelde immers terzelfdertijd dat u bang bent van uw vader.

Uw gedrag voorafgaand aan uw vlucht staat voorts ook compleet haaks op uw beweerde vrees voor vervolging. U verklaarde dat u, nadat u gevlucht was naar uw huis waar u eveneens met de dood werd bedreigd door vader (CGVS3, p. 8), verder vluchtte naar een vriend, M. Dat u dan de dag nadien gewoon terugkeerde naar huis om wat spullen op te halen, druist compleet in tegen uw beweerde vrees. U stelde enerzijds dat u, bij een terugkeer naar huis, het risico liep uw vader tegen te komen. U had schrik van uw vader én, naast de doodsb bedreigingen die hij eerder uitte ten aanzien van u, zou hij toen u hem alles opbiechtte ook reeds zijn wapen hebben bovengehaald (interview DVZ vraag 5 en CGVS3, p. 8). Dat u de uren wanneer hij sliep kende – uw vader zou de hele dag bij uw moeder thuis op u wachten en dan naar zijn eigen huis gaan om te slapen – en ook hulp zou gekregen hebben van uw moeder om uw spullen op te halen (CGVS2, p. 9), kan niet verklaren dat u, ingeval van een waarachtig relaas, dergelijke risico zou nemen. Immers, als u hulp kreeg van uw moeder valt geenszins te begrijpen waarom u naar huis zou zijn moeten terugkeren om uw spullen te halen. Dat u met uw moeder dan geen andere manier zou hebben kunnen bedenken om in het bezit te komen van uw reispas en spullen, één waarbij u zich niet opnieuw in de nabijheid van uw vader diende te begeven en het risico liep te worden gedood. Dat u wist welke uren uw vader sliep – 's nachts keerde hij terug naar zijn huis – waarmee u impliceert dat u toen veilig kon terugkeren, is ook niet ernstig. Blijkt dat uw vaders woning op amper 2 à 3 meter van jullie woning zou gelegen zijn. Het risico dat uw vader u toch thuis zag komen, is immers niet onbestaande. Bovendien is het totaal niet duidelijk waarom uw vader, die al van bij het vernemen van het nieuws zijn wapen bovenhaalde, van wie u beweert dat hij u verweet dat u hem ten schande maakte én ten aanzien van wie u de vreest uit dat hij u, van bij uw eventuele aankomst op de luchthaven en zodra hij u te pakken krijgt, zal vermoorden (zie supra + CGVS3, p. 16), hiertoe dan niet direct actie zou hebben ondernomen. De vaststelling tot slot dat u bij de DVZ enkel beweerde te vrezen door de familie van uw vriend te worden gedood, alsook met uw vader goed overeen te komen én na uw vertrek uit Irak nog telefonisch contact onderhield met uw vader (CGVS3, p. 3 en 4), bevestigt voorts eens te meer dat aan uw beweerde vrees voor uw vader niet het minste geloof kan worden gehecht.

Daarbij komt dat u aangaf nog enkele dagen in Irak te zijn gebleven, tijdens dewelke u bovendien tweemaal naar huis bent teruggekeerd en bovendien een visum hebt geregeld. Voor het bekomen van een visum diende u zich te verplaatsen en administratieve stappen te ondernemen, zonder dat er zich volgens uw verklaringen enig incident heeft voorgedaan (CGVS1, p. 20). Hoewel u stelde dat uw vader mogelijk de stam had ingelicht, blijkt nergens dat u tijdens deze periode werd opgespoord of bedreigd (CGVS2, p. 7). Uit wat voorafgaat dient dan ook besloten te worden dat aan uw beweerde geaardheid en de problemen die u zou hebben gehad geen enkel geloof kan worden gehecht.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben eveneens betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven waaronder zijn homoseksuele contacten en minstens biseksuele geaardheid waarbij hij stelt nog zoekende te zijn doch brengt hiermee en met de volharding in slechts één versie van zijn verklaringen geenszins valabele argumenten bij ter verschoning van zijn tegenstrijdige verklaringen noch ter ontkrachting van de terechte bevindingen die steun vinden in de stukken van het dossier en de door hemzelf geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker de verschillende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen tracht te verschonen door kritiek te uiten op het volgens hem “gebrekkig tolkwerk” gelet op de bijstand van een Iraakse tolk van Koerdische

origine terwijl hij afkomstig is uit Bagdad met nadruk op regionale verschillen in het dialect kan hij niet overtuigen.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat waar plots voor het eerst in het verzoekschrift de inhoud wordt betwist van de gehoorverslagen op het CGVS, de bewijslast bij verzoeker zelf ligt waartoe hij in casu in gebreke blijft (RvS nr. 15.077 van 27 oktober 2022). De Raad wijst er immers op dat verzoeker op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, waarop hij tijdens zijn onderhouden werd gewezen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 1, 21 ; tweede persoonlijk onderhoud, p. 13, derde persoonlijk onderhoud, p. 17) de mogelijkheid werd gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van deze notities van het persoonlijk onderhoud, doch moet vastgesteld worden dat er geen opmerkingen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, zodat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden.

Verzoeker kan gelet op artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet geenszins dienstig voorhouden als zou hij deze opmerkingen dienstig kunnen opwerpen in het verzoekschrift nadat hij zich reeds buiten de termijn bevond om opmerkingen te formuleren.

De Raad stelt in dit verband verder vast dat uit de gehoorverslagen blijkt dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en er kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Hoewel verzoeker tijdens zijn gehoren meermaals de kans werd geboden om eventuele tolkproblemen op het CGVS te melden, gaf hij echter uitdrukkelijk aan de (overigens drie verschillende) tolken goed te begrijpen zonder melding van enige problemen noch correcties of opmerkingen in dit verband op het einde van zijn gehoren (eerste persoonlijk onderhoud, p. 3, 21; tweede persoonlijk , p. 2, 13; derde persoonlijk onderhoud, p. 2, 16). Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt nergens dat er ook maar enig probleem is geweest met de communicatie tussen verzoeker en de verschillende tolken. De notities van de persoonlijke onderhouden bevatten geen concrete aanwijzingen of indicaties waaruit kan worden afgeleid dat er zich vertaal en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de Commissaris-generaal elke tolk heeft geaccrediteerd en er geen enkel belang bij heeft onkundige tolken aan te stellen.

Hoe dan ook kan de loutere vaststelling dat de tolken een andere etniciteit dan verzoeker zouden hebben geenszins volstaan om aan te tonen dat er vertaal en/of communicatieproblemen hebben plaatsgevonden. Dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen te wijten zouden zijn aan het loutere vermeende verschil in dialect van het Arabisch is gelet op bovenstaande vaststellingen weinig overtuigend.

In acht genomen wat voorafgaat zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat de notities van de persoonlijke onderhouden geen correcte of volledige weergave zouden zijn, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Nu uit de hoger weergegeven motieven blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers homoseksuele geaardheid, kan verzoeker ten slotte niet dienstig verwijzen naar algemene landeninformatie en rechtspraak omtrent homoseksuele contacten en bisexualiteit.

3.3.4.3. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoeker ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker, voorgaande vaststellingen mee in acht genomen, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare actuele landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Karbala moet worden beoordeeld.

In dit verband kan integraal gewezen worden op de geactualiseerde analyse in verweerders aanvullende nota:

“Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypolicy/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de EUAA COI Country Focus: Iraq, van oktober 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde

informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet bijgevolg niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar verzoeker vandaan komt. Zuid-Irak omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Gezien verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Al-Karbala te worden beoordeeld.

Volgens de beschikbare informatie hebben de Iraakse autoriteiten de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn in alle provincies aanwezig. De stammencultuur is sterk verankerd in de zuidelijke provincies van Irak. Lokale clans spelen dan ook een belangrijke rol in alle aspecten van de samenleving in Zuid-Irak. Met uitzondering van het noorden van de provincie Babil werden de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks getroffen door het offensief van Islamitische Staat in juni 2014 in Centraal Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden niettemin veel jongeren om tegen IS te vechten in de centraal-iraakse provincies. Van zijn kant heeft IS verschillende operaties uitgevoerd in de zuidelijke provincies van het land. Zelfs na de militaire overwinning op IS blijven de PMF sterk aanwezig in het zuiden van het land.

IS is vrijwel afwezig in heel Zuid-Irak. Zijn activiteiten beperken zich grotendeels tot het noorden van de provincie Babil en slechts een klein aantal veiligheidsincidenten kan aan de organisatie worden toegeschreven. Deze incidenten vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr) in het noorden van de provincie Babil. Ze zijn gericht tegen de PMF en ISF, die op hun beurt regelmatig efficiënte operaties uitvoeren om de activiteiten van IS te ondermijnen. Nadat de stad in 2014 werd heroverd op IS werd de soennitische bevolking verdreven door sjiitische milities. De sjiitische milities die Jurf al-Nasr controleren, hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. Bijgevolg kan de soennitische bevolking uit de stad nog altijd niet terugkeren.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal of crimineel van aard. Het gaat met name om geschillen tussen of binnen stammen, druggerelateerde criminaliteit en geweld als gevolg van eerwraak. De Iraakse autoriteiten hebben een joint operation command opgezet om het geweld van stammen en milities in te dammen. Hoewel de autoriteiten hierbij op moeilijkheden stuiten, blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld van de sjiitische milities in het zuiden van Irak is vooral doelgericht. Sjiitische milities zijn ook betrokken bij smokkel en andere criminele praktijken. Iedereen die hen in de weg staat, wordt bedreigd en geïntimideerd. Omdat de autoriteiten de betrokkenheid van de milities bij dergelijke zaken niet durven te onderzoeken, wordt het geweld soms tribaal genoemd.

In Zuid-Irak worden er ook regelmatig aanslagen met IED's (improvised explosive devices) en raketten gepleegd op konvooien van de internationale coalitie. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Over het algemeen vallen er geen burgerslachtoffers. Amerikaanse strijdkrachten voeren ook aanvallen uit op door Iran gesteunde milities. Sommige steden zoals Najaf en Karbala zijn echter bijzonder veilig. Sommige religieuze vieringen Grote bedevaarten in 2024 trokken miljoenen deelnemers en veroorzaakten geen slachtoffersverliepen vrijwel zonder incident, hoewel er in augustus 2024 tijdens een viering een schietpartij was plaatsvond tussen de ISF en PMF bij aan een controlepost.

Over het algemeen bleef het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat deze veroorzaakten vrij laag in het zuiden van Irak in de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025. Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidstoestand in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou vormen.

In de "Country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de provincie Al-Karbala een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn

In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de Commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor de burgers van provincie Al-Karbala geen reëel risico bestaat, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Karbala geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde "Country Guidance Note" over Irak van november 2024 (p. 12, 79).

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken gaat hij eraan voorbij dat dit een reisadvies is voor Belgische burgers die naar Irak willen reizen en dat dit niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraakse nationaliteit bezitten en die van een bepaalde regio afkomstig zijn. De gegevens in het reisadvies, dat slechts een algemene strekking heeft en dat bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land, kunnen geen afbreuk doen aan de voorliggende objectieve en actuele informatie, noch aan de conclusies die verweerder en de Raad daaruit hebben getrokken.

De Raad benadrukt dat uit de thans aanwezige landeninformatie blijkt dat voor de provincie Karbala geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Iraq* van november 2024.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog volledigheidshalve op dat verzoeker, die meerderjarig is zonder melding van actuele specifieke gezondheidsproblemen en nog over een netwerk beschikt in zijn regio van herkomst waaronder zijn moeder en drie broers en twee zussen (Verklaring DVZ, p. 7, 9, 11; eerste persoonlijk onderhoud, p. 8-9; tweede persoonlijk onderhoud, p. 5; derde persoonlijk onderhoud, p. 3-4) waarmee hij nog contacten onderhoudt voorgaande vaststellingen (supra 3.3.4.) mee in acht genomen, hoe dan ook evenmin persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Het door verzoeker onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 251 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 251 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU